

Severu, zvé tudi, da je sešaj — idijot. Jako neverjetno opisuje pisateljica, kakô »ona« in dojka oslobodita Sewera idijota in bežita z njim. — Hodita samó podnevi, ponoči počivajo vsi trije, da bi jih kdo ne videl (!)

Precëj daleč od dóma gredó služít nekega gospodarja, vdovca, kateremu pa je pridna Kostusija takó po volji, da jo hoče za ženo, njo, ki ljubi — tepca (!). Bežé v tëmi, mrazu, viharji in snegu na tem krvavem poti (165). Ne znajoči zmotra, »gnani kot jesensko listje, šli so, šli« O božiči si ustanovijo na nekem pokopališči (!?), in Kostusia gré prosít v bližnji gradič káj toplega. Prosijo se v službo, ali na zimo jih neče nikdo. Kostusia ima bose, krvave noge, roke ozeble, lice žolto. A vender je lice lepo »nezemnim — mirom«, bleda usta imajo črto sladkega nasmeha in duševne radosti (175). Smilijo se staremu gospodarju in gospodarici v gradiči; dasta jim staro, mrzlo kožo v lesu, da bode tepec — šumar (?). Ali šumar je seveda — ona; muči se strašno, toda od uboge plače morajo še nekoliko dajati oskrbniku. Toda mirni so, dasi mora stara pestunja zánje beračiti kruha. Kostusia lovi izpod leda na prozubu ribe. Ali spomladi jih skoro zalije — povodenj in umorí — lakota. Potem pride mladi gospodov sin — doktor. Ona mu ugaja, vidi tudi, da je Sewer — tepec, in skrbi zánje. Sewer je nemiren in srdit, kadar ni nje pri njem, in to porabi doktor za poskus, da bi ga vzbudil iz mrtvila. Pride uječv sin, prijatelj gospodarjevemu sinu, in oba pazita na bolnika, kateri doktorja kár ne more videti. Toda prav tega mu je treba, da se vzbudi iz mrtvila: besen napade doktorja in potem umrè. Ona žaluje, ali ostane pri gospódi in ne gré k ujcu in teti, da ne bi óndu čula káj zlá o njem (263). Ostane, dasi vé že peľna ciszy i rezygnacji żyje dla siebie (265).

Iz kratke vsebine vidimo, da je »ona« narisana za romantiško, sentimentalno deklè. Ves zamisel in zaplet je neverjeten. Neverjeten je óčim, kakor ga riše pisateljica. Pretirani so v obče vsi glavni značaji in tudi »ona«. Vender ima nje ljubezen in požrtvovalnost za tepca marsikaj, kar je veren glas ženskega srca. Méni se zdi, da je najbolj proučen, opazovan in risan prav óni tepec. Lepo je opisana priroda tam v močvirnem lesu pozimi in spomladi. Pohvaliti pa ni tega, da ónega óčima Budakovskega, ki je vender največ kriv, pisateljica kár pozablja, ko ga ne potrebuje. Čitatelj ne more biti zadovoljen, da ta óčim toliko greši proti zakonu, in mu za to ni nič. Saj so vender tudi na Poljskem — sodniki! Jezik je pravilen, prost in tudi precëj značilen.

Dr. Fr. C.

Šola za gledališke igrance v Pragi. Čehi namerjajo ustanoviti posebno šolo za češke gledališke igrance. Troške so proračunjali na letnih 5000 gld.; upajo pa, da tudi deželni zbor dovoli primerno podporo.

Slike V. V. Vereščagina so se meseca listopada m. l. prodajale v New-Yorku; zánje se je iztržilo vsega skupaj 72.635 dolarjev.

„**Slavjanskoje Obozrenije**“ se bode imenoval nov zgodovinsko-književni in politiški list, ki začnè prihoduje leto izhajati v St. Peterburgu. Urednik mu bode znani slavist *Anton Semenovič Budilovič*, profesor varšavskega vseučilišča. Iz vabila, katero se nam je poslalo, vidimo, da je program novemu listu jako obširen. „Slavjanskoje Obozrenije“ bode namreč prinašalo članke o slovanskih književnostih, slovanski etnografiji, zgodovini in politiki; dopise; letopis slovanskih dogodkov iz obsega politiškega, verskega, družabnega in književnega; kritike in bibliografijo; poročila o delovanji slovanskih društev in drugih podobnih zavodov; zmes; v prilogah prevode iz slovanske beletristike; portrete slovanskih dejateljev; objavljenja. — „Slavjanskoje Obozrenije“ bode izhajalo vselej v drugi polovici meseca na 8—10 póláh; naročnina, katera znaša 10 gld., pošiljaj se uredniku Budiloviču v Varšavo ali pa tudi znanim knjigarnam po večjih mestih.